

Arrest

nr. 118 175 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 21 december 2009 in België zouden verblijven, vanaf hun aankomst in België ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, hun integratie zeker duurzame sociale bindingen zou teweeggebracht hebben, zich kost noch moeite zouden hebben gespaard om zich zo snel mogelijk één der landstalen -Nederlands- eigen te maken, momenteel over een uitstekende actieve en passieve kennis van het Nederlands zouden beschikken (zie verklaring administratief medewerker, deelcertificaten, verklaring coördinator OKAN, schoolattest), enorm veel zouden geven aan de maatschappij, zich tot het uiterste in zouden zetten zonder zelf enige last van de maatschappij te willen zijn, energetisch en sociaal medelevend zouden zijn, zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben die hen zouden willen helpen en steunen, bij de Belgische bevolking helemaal niet over zouden komen als profiteurs maar wel als integere en werkwillige mensen, hun Belgische vrienden en kennissen hen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen, een zeer diepe indruk nalaten en dat de Belgische gemeenschap een voorbeeld aan hen zou kunnen nemen, in hun eigen levensonderhoud zouden willen voorzien, enthousiast zouden zijn om te werken, overgegaan zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, hun zoon zouden aanmoedigen om zich in te zetten en te leven als een goed en vriendelijk mens, dat hun zoon een uitermate grote wilskracht en inzet zouden betuigt om zich aan te passen en vrienden te maken, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 02 maart 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 20 juli 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 4 maand 18 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen al die tijd dat zij al in België verblijven nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen in het bezit zijn van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Het is inderdaad zo dat betrokkenen een aanvraag voor machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben op 29 november 2010. Op 28 januari 2011 werd deze ontvankelijk bevonden en werden betrokkenen in het bezit gesteld van

een A.I.. Op 08 oktober 2013 werd deze aanvraag echter ongegrond bevonden en werden instructies gegeven aan de gemeente om het A.I. in te trekken waardoor dit element niet weerhouden kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is en dat het enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard werd en nog in behandeling is.

Meester S. haalt aan dat het voor verzoekers onwenselijk is om in dit stadium van hun integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland aangezien dit voor hen werkelijk een trauma zou betekenen. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat een terugkeer naar het land van oorsprong een werkelijk trauma zou betekenen, gerechtvaardigd zou worden. De loutere vermelding dat dit voor betrokkenen een trauma zou betekenen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK), en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de juiste en volgens vaststaande rechtspraak en heersende instructies gegeven betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

De verzoekende partijen betogen dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt. Zij herhalen de elementen van integratie. Zij geven verder een theoretische uiteenzetting aangaande de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij stellen verder dat in de rechtspraak reeds onder meer de onderbreking van een schooljaar in aanmerking werd genomen als een buitengewone omstandigheid, alsook het gegeven dat bij een terugkeer artikel 8 EVRM wordt geschonden. Zij herhalen dat zij in hun aanvraag elementen van integratie hebben opgeworpen als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partijen stellen verder dat hen laten afreizen naar Macedonië met hun destijds minderjarige zoon een inbreuk inhoudt op de artikelen 3 en 29 van het IVRK. Dit zou immers tot gevolg hebben dat alle investeringen die zij gedaan hebben met het oog op het schoollopen in België een maat voor niets zijn geweest. Voor hun zoon is het belangrijk dat hij zijn gewoon stramien van vooruitgang verder kan blijven volgen.

De verzoekende partijen verwijzen naar het arrest nr. 144.961 van de Raad van State van 25 mei 2005. Zij stellen dat, zoals in de geciteerde zaak, ook hun asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard, zodat hen zeker niet ten kwade kan worden geduid dat zij hun zoon in België in één van de landstalen hebben laten schoollopen.

De verzoekende partijen stellen dat zij zich in dit kader eveneens beroepen op artikel 8 EVRM. Zij verwijzen dienaangaande opnieuw naar hun integratie en sociale leven sinds 2009. Zij stellen dat in casu enkel op een standaardwijze de door hen aangehaalde argumenten werden herhaald, maar dat niet naar het belang van de vreemdeling werd gekeken. Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. Er is geen belangenafweging terug te vinden in de beslissing gezien een louter formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat de verwerende partij heeft gedaan. De verzoekende partijen stellen verder dat de schending van artikel 8 EVRM in casu niet in verhouding is met het nagestreefde doel. De verzoekende partijen hebben geen gewelddadige feiten gepleegd en hun banden met het moederland zijn uiterst summier, om niet te zeggen nihil. Het leven hier en de banden met België zijn volgens hen daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de vrienden- en kennissenkring en het schoollopen.

2.1.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat zij niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.1.3. Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

2.1.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partijen herhalen immers dat hun integratie, hun sociale leven, het feit dat zij geen gewelddadige feiten hebben gepleegd, het feit dat de banden met het moederland uiterst summier zijn, de banden met België bijzonder groot zijn gezien de integratie, hun werkwillegheid, de vrienden- en kennissenkring, en het schoollopen als 'buitengewone omstandigheden' dienen te worden beschouwd. De verzoekende partijen tonen hiermee echter geenszins aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. De bestreden beslissing bevat dienaangaande een uitgebreide motivering, die de verzoekende partijen niet op concrete wijze weerleggen.

2.1.5. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn dus elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

2.1.6. In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van hun zoon een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). De verzoekende partijen maken met hun verwijzing naar bepaalde rechtspraak waaruit zou blijken dat in andere zin werd geoordeeld overigens niet aannemelijk dat zij zich in een identiek geval bevinden. Daarenboven dient de Dienst Vreemdelingenzaken elk individueel geval afzonderlijk te beoordelen.

2.1.7. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM verwijzen de verzoekende partijen opnieuw naar hun integratie en sociale leven. De Raad benadrukt evenwel dat het in casu een eerste toegang betreft: verzoekende partijen hebben in het verleden slechts een precair verblijfsrecht inzake hun aanvraag medische regularisatie genoten en aldus kan er geen sprake zijn van een inmenging in hun privé- en gezinsleven en evenmin blijkt dat er hinderpalen zijn die hen beletten een privé- en gezinsleven te hebben in hun land van herkomst. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekers enig verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Er dient vastgesteld dat uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de verwerende partij op dit punt op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Het motief aangaande artikel 8 EVRM: *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.”* wordt door de verzoekende partijen niet dienstig weerlegd.

2.1.8. Wat betreft de opgeworpen schending van bepaalde artikelen van het IVRK volstaat het op te merken dat de zoon van de verzoekende partijen op het moment van de bestreden beslissing meerderjarig was, zodat het IVRK in casu niet van toepassing is. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.1.9. De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze haar aanvraag ontvankelijk heeft verklaard.

2.1.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpen de verzoekende partijen de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betogen dat de bestreden beslissing duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking neemt. De verzoekende partijen geven een theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheidsplicht. Verder stellen zij dat de beslissing tot onontvankelijkheid tot stand kwam op basis van een eerder summiere en gestandaardiseerde analyse van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens hen geenszins dat de verwerende partij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens. De verzoekende partijen verwijzen naar hun eerste middel, meer bepaald het opwerpen van de schending van artikel 8 EVRM.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden bevat de bestreden beslissing een uitvoerige motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij de door hen aangehaalde elementen niet op zorgvuldige wijze zou hebben onderzocht. Zij beperken zich in deze tot de loutere bewering dat de beslissing tot onontvankelijkheid is gebaseerd op een eerder summiere en gestandaardiseerde analyse van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden, en dat uit de bestreden beslissing geenszins zou blijken dat de verwerende partij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens. De verzoekende partijen maken deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Derhalve maken zij ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Zij geven een theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen schending van de voornoemde bepalingen en beginselen. Zij stellen dat, bij nalezing van de bestreden beslissing, zij tot de conclusie komen dat de motieven die erin worden aangehaald niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn. De bestreden beslissing is 'eerder beperkt' gemotiveerd. De belangen van de burger mogen niet onnodig worden geschaad, vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Zij stellen dat het vanzelf spreekt dat hun belang levensgroot is, met name dat zij hier in België mogen verblijven. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde in casu niet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert niet waarom de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, noch blijkt dat hij een duidelijke belangenafweging heeft gedaan waarom in casu het wettig nagestreefde doel prevaleert. De verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar de uiteenzetting van hun eerste middel. Gelet op de bij de aanvraag gevoegde stukken, onder meer verklaringen en attestaties, blijkt onomstreden dat het centrum van de belangen van de verzoekende partijen en hun zoon zich in België bevindt.

2.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.3.4. Volgens de verzoekende partijen motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris niet waarom de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, noch zou blijken dat hij een duidelijke belangenafweging heeft gemaakt waarom in casu het wettig nagestreefde doel prevaleert. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat deze een uitgebreide motivering bevat aangaande de afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Zoals uit voorgaande bespreking ook is gebleken weerleggen de verzoekende partijen het motief aangaande artikel 8 EVRM niet. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat de belangenafweging die de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing maakte kennelijk onredelijk zou zijn.

2.3.5. Voor zover de verzoekende partijen een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoeren kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

2.3.6. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel werpen de verzoekende partijen de schending op van het evenredigheidsbeginsel.

Zij geven vooreerst een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het evenredigheidsbeginsel. Verder stellen zij dat zij in casu voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Zij verwijzen naar hetgeen zij voorheen gesteld hebben aangaande hun integratie, hun aankomst in het Rijk, het verloop van het dossier, het schoollopen van de zoon en hun werkbereidheid.

2.4.2. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar de elementen die zij hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Uit voorgaande bespreking is echter gebleken dat zij hiermee niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.4.3. Het vierde middel is niet gegrond.

2.5.1. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij geven een theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen beginselen en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verder stellen zij dat in het verleden (www.vreemdelingenrecht.be) reeds een niet-limitatief overzicht werd gegeven van de mogelijke omstandigheden die in de rechtspraak werden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Een ervan is de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden, of het volgen van studies middelbaar onderwijs. Door dit zo te stellen heeft de verwerende partij zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook de verzoekende partijen. Zij zijn hier sinds 2009, spreken zeer goed Nederlands, hebben zich zeer goed geïntegreerd, zijn werkbereid, en hebben een zoon die zeer goed presteert in het Belgisch onderwijssysteem. Kortom, de volledige leefwereld van de verzoekende partijen en hun gezin situeert zich hier. Zij menen dan ook in aanmerking te komen voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in hunnen hoofde zeker aan de orde.

2.5.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen de verwerende partij niet kunnen verwijten zich niet te houden aan een niet-limitatief overzicht van de mogelijke omstandigheden die in de rechtspraak werden weerhouden als buitengewone omstandigheid, en die op één of andere website zouden zijn verschenen. De verwijzing van de verzoekende partijen is bovendien zo algemeen dat de Raad niet kan nagaan wat verzoekende partijen precies bedoelen. De Raad wijst er voorts op dat het aan de verwerende partij toekomt om de elementen die in een aanvraag als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, te beoordelen. De verwerende partij heeft daarbij een ruime discretionaire bevoegdheid en beoordeelt elk dossier op zijn individuele merites. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar was of dat in hunnen hoofde verwachtingen werden gecreëerd door de verwerende partij. Waar zij nogmaals wijzen op hun integratie, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.5.3. De verzoekende partijen maken de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

2.5.4. Het vijfde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER